

обречатъ на ауто-да-фе идеитѣ, безъ които вие можете да дрънкате за „вжтрѣшно съвършенство“, а въ сжщностъ ще дрънкате като праздна бѣчва, трети — и у тѣхъ трѣбва да се признае повече доблестъ, защото признаватъ идеитѣ на поета —, изкарватъ послѣдния второ издание на своитѣ скодоумни образи, четвърти, пеги—имже нѣтъ конца — всѣ пѣятъ сладката пѣсень за бждаще вѣроотстъпничество, съ цѣль да възпратъ „поколѣннията“ да не се „увличатъ“ по Ботйовитѣ идеи, и да видятъ въ поета онова, което не могатъ да видятъ, да прѣзратъ онова, което има у него, и да станатъ такива, какъвто Ботйовъ не можеше да бжде...

Една суета, която е достатъчна характеристика и за „умственното състояние“, и за „вжтрѣшното съвършенство“ на „нова България“.

Ние знаемъ въ що се състоѣха грѣшкитѣ на Ботйова като политикъ и мислителъ.

Ние знаемъ — и това казваме, за да стане попълна мисълъта ни, лансирана нѣидѣ изъ книгата ни, че Ботйовъ погрѣшно оцѣняваше нѣкои факти и още по-погрѣшно опрѣдѣляше обществената срѣда, която може да въдвори „царството на разума“; Ботйовъ не знаеше или не виждаше, че „братята сиромаси“ отъ неговото врѣме стоѣха твърдѣ назадъ въ своята еволюция, за да се възложи тѣмъ това „царство“.

За днешнитѣ поколѣния, които живѣятъ въ една по-развита епоха, способни да теглятъ логическитѣ консеквенции отъ идеитѣ на Ботйова, това е понятно.

Но тѣмъ е понятно и това, че извънъ пжтищата, посочени отъ великия човѣкъ и за нашата литература, и за нашето бждаще нѣма и не може да има. Грѣшкитѣ у Ботйовитѣ идеи, неизбѣжни за епохата, бѣха поправени отъ новото врѣме, но неговата мисълъ — за „царството на робитѣ“, се все повече оправдава отъ новото общественно и литературно развитие на съврѣмenna България, която ще пѣе пѣснитѣ на поета,